

POHÁDKY NA HRÁDKU

STĚŽERY JSOU VESNICÍ ROKU...

... str. 6...

NECHANICE OSLAVIDY 790. VÝROČÍ...

... str. 7...

POSELSTVÍ SRDCE S LÁSKOU DAROVANÉ...

... str. 13...

MIKROREGIONEM NA KOLE...

... str. 17...

Památník Josefa Šimka – závěrečná část

V letošním roce uplyne 100 let od konce 1. světové války, která změnila mapu Evropy. Během ní bylo podle odhadů mobilizováno asi 1,4 milionu českých vojáků, z nichž padlo nebo zemřelo následkem zranění asi 300.000. Jenom ze Mžan narukovalo 76 mužů, z toho jich 17 padlo nebo zemřelo následkem zranění v nemocnici během války, další 3 zemřeli po válce doma. Jedním z narukovaných byl pan Josef Šimek, který si během války začal psát zápisky a po jejím skončení je doplnil úvodem a dopsal začátek. Jeho celý "památník" je naskenovaný k dispozici na OÚ ve Mžanech, ale nebyl nikdy publikovaný. S laskavým svolením jeho vnučky paní Zdenky Novotné ze Mžan a její rodiny jsme se s ním v uplynulých třech vydáních zpravodaje mohli seznámit. Dnes publikujeme jeho závěrečnou část. Josef Šimek se narodil 19. 12. 1875 ve Mžanech, kde byl nejprve dělníkem v zemědělství, později rolníkem na vlastním pozemku. V roce 1902 se oženil s Annou Veverkovou, rovněž ze Mžan. Narukoval ve věku 39 let jako otec 3 dětí, když bylo jeho nejstarší dceři Růžence 11 let. Byl odvelen na tzv. ruskou frontu do Haliče, tehdy součást Rakousko-Uherska, dnes patří část Polska a část Ukrajiny. Válku přežil a zemřel 9. 10. 1954 ve Mžanech, ve věku nedožitých 79 let. Text je upraven pouze nejnutnější pravopisně, s vynecháním několika málo textů básní a písní.

1917

1/1 Dnes je veliká zima, až 28° mrazu. Loni jsme se těšili, že rok 1916 bude lepší, že se snad přece se svými sejdem, ale zklamali jsme se, neb byl horší předešlý. A dosud nevíme, jestli za rok již budeme doma. Ale ani potuchy po míru, jako by to mělo trvat věčně.

20. února. Takové mrazy, jako jsou od Nového roku, co jsme tu, nikdy nebyly, až 30°. U nás v Čechách takové mrazy nikdy nejsou. To je i vidět v přírodě. Často večer, když vařím, slyším výti vlky, kteří přicházejí blíž k vesnici.

28/2 Dneska se upisujeme, budeme dostávat dárky z Rakouska.

29/2 Dnes jsem já obdržel mantl, střevíce, prádlo a punčochy a rukavice jako dárek z Rakouska.

21/3 Březen. Zase jsem obdržel z domu po 7 měsících 3 lístky, též 1 od dětí. Velice jsem se potěšil.

30/3 Dnes navečer je zase slyšet z fronty velké houkání děl, jako když nejvíc hrom bije. Zase bude rodin nešťastných, které ztratí otce, bratry nebo syna.

15/4 Nic zvláštního. Dne 30/4 se sype sníh, tak jako v lednu.

1/5 Zase po 11 měsících opouštíme

Suporosnu. Šli jsme asi 20 verst do městečka Stoupce, tam jsme sedli do vlaku dne 2. května v 10 hodin a jeli jsme do večera a asi ve tři hodiny po půlnoci jsme stáli a ráno jsme přijeli do městečka Lunince a odtamtud jsme vyšli pěšky tři roty, druhých 5 rot jelo dále vlakem. Odpoledne jsme přišli do vesnice Lunín, do dvora. Já šel ještě s jedním od třetí roty, s Černým, vařit oběd. Navečer jsme šli do vesnice po chalupách na nocleh, a to 10 lidí do jedné chalupy. Druhý den jsem zase vařil oběd i večeri. První rota robotí ve dvoře a my čekáme na další rozkaz.

9/5 Naše třetí rota navečer odešla na dráhu a tam jsme spali ve vagoněch a druhý den ráno jsme odjeli do Lumince a tam jsme stáli do poledne, potom jsme vyjeli a navečer jsme přijeli do nádraží Horyn. Odtamtud jsme šli pěšky a přišli do města Stolín a tam naše rota zůstala a z ní 25 mužů šlo do dvora na práci a odpoledne jsme šli asi 20 verst zpátky do jednoho dvora. Bylo nás 50 mužů a já pro ně vařil. Zde jsme jako na letním bytě mezi lesama ve vesnici Tumeň.

11. května byl odpočinek, až teprve druhý den se šlo dělat na pole, sít oves a sázet brambory. V tomto dvoře jsme se měli dobře. Já jiného neměl na práci než obstarávat kuchyň. Vždycky když hoši přišli z pole, měl jsem uvařeno, a tak jsem je podělal a vařil jsem znova. V tom dvoře jsme byli celých pět měsíců, že když my měli jít pryč zase, ani se nám nechtělo. Na zdravém vzduchu a hlavní věc, daleko od fronty. A tak na podzim, když se všechno sklídilo z polí a nebylo co dělat, tak nás zase stáhli dohromady. Ten dvůr se jmenoval Lubonick (Subonick?) a stěhovali jsme se z něho 5. října ke štábu do Mozírů. Zase musíme na ty proklaté okopy, no ale jaká pomoc, je nám to už souzeno. Celé dva dni jsme jeli do Mozírů a v jedné chatě jsme nocovali. Ta chata byla ošklivá.

10/10 Jsme zase sedali do vlaku, náš celý batalion, a navečer jsme vyjeli. Jeli jsme celou noc a druhý den jsme si ve vlaku vařili menáž a odpoledne jsme menážili na velkém nádraží Zlobín. Po poledni jsme jeli dále, skoro celou noc. V noci jsme stáli v jednom nádraží Mogilov, v Mogilovské gubernii. V jednom nádraží, když jsme tak stáli v noci, najednou na nás narazil jiný vlak, že jsme všichni dělali kotrmelce, ale naštěstí žádnému se tak těžkého nic nestalo, sem tam nějaká odřenina. Pár vozů bylo trochu pochroumaných.

Druhý den v poledne jsme přijeli do Vitebské gubernie, tam jsme si vařili menáž (nádraží Vitebsk). Asi ve tři hodiny jsme jeli dále a 16. října jsme přijeli do nádraží města Režice. Ráno

jsme vyšli pěšky a šli asi 25 verst od města Režice a k večeru nás dovedli na místo. Krajina je kopcovitá, baráky jsou od sebe daleko, ale lidi hodný, jenom to chybí, že se s nima nemůžeme smluvit. My jsme po chalupách a chodíme na okopy a mnoho se zde nedělá. Lidé zde jsou chudí, ale když maj, tak nám také daj. Ta ves se jmenuje Drycany. Ten čas nám tady dosti utíká, až na to, že se nám stýská. Už přes tři roky, co jsem své neviděl. Zde se mám dosti dobře, vařím, a tak si nouzi nedám. Ovšem celý letošní rok byl dosti uchazející.

25/12 Teď v prosinci se nic zde nedělá, je ujednané příměří. (Snad se toho přece dočkáme).

Rok 1918

Tedka jsme již v nečinnosti, ale také podle toho dostáváme stravu. 1 funt [zhruba 400 g] chleba a jednou denně zupu. Je to málo, takže naši vojáci chodí po žebrotě.

15/1 Stále jenom mrazy, ale nám tak zle tu není. V těchto Drycanech jsme ještě zůstali do 18/2 a pak jsme šli pryč do Režice a odtud jsme měli jeti dále do Smolenska, ale v pondělí bylo slyšet, že Němec nastupuje do vnitra Ruska a že již to bylo v Rusku takové rozházené, takže se už o nás tak nestarali, tak nám ti poručníci ruští říkali, kdo chce, že může jeti do Smolenska, a kdo ne, že může zůstat zde. Ještě hromadu jich jelo dál, ale většina nás zůstalo zpátky. Každý jsme měl toho cestování Ruskem až po krk, a tak jsme čekali na příští dny, co nám přinesou. A tak dne 21. února přijeli do nádraží ve Dvinsku asi ve 3 hodiny odpoledne němečtí důstojníci. A my už radostí skákali, že nás zaberou a že přece se dostaneme za 3 a půl roku domů. A také jo. My čekali v jedné nemocnici, neboť jsme se přihlásili jako marodi, třeba nebyli, protože venku to bylo nebezpečné. Německé eroplány stále litaly nad městem Režici. A my, jak jsme v té nemocnici leželi, tu hodil jeden německý eroplán bombu zrovna na roh nemocnice, v cimfe byli židé. A že to nebezpečné bylo, tak nás všechny z té nemocnice vzali a odvezli nás pryč, ale za pár dnů nás dali zase zpátky do té nemocnice v Režici. Jeli-kož již ruský gubernátor byl pryč a německý tam ještě nebyl, tak jsme museli čekat. Až teprve když německý přišel, tak z té nemocnice šli, co s námi mají dělat, a on odpověděl, že ještě nedostal žádný rozkaz, tak abychom tam ještě zůstali. A když rozkaz přišel, tak nás všechny sebrali a odvezli do Dvinska do festunku. Tam jsme se měli dosti dobře. Nic jsme nedělali, měli jsme tam svobodu, ale ne nadlouho. Někteří té svobody užívali přes míru. Když

se opili, po ulici dělali kravál a každou chvíli některého žida zmlátili. A pak už nás nikam více nepustili a zavřeli nás do festunku. Do Rakouska nás nechťeli pustit, protože mysleli, že jsme nadchnutý bolševictvím. Obávajíc se, že bychom udělali rozvrat. A tak jsme se ve festunku trápili dále a když už jsme tam nemohli déle vydržet, tak šli někteří na německé komando, aby nás odtamtud dali pryč. Ale oni, že nemožou nic dělat, až jestli přijde rozkaz. Když rozkaz přišel, tak nás odvezli do Cholmu a tam jsme byli celých 14 dní. Tam jsme se měli také dobře. Za 14 dní nás odvezli zase pryč do Kovelu. Tam jsme byli také 14 dní, ale tam už tak dobře nebylo. Chodili jsme na práci, stavěli trať, měla tam totiž jezdit feldbáňka [polní železnice]. Po 14 dnech jsme konečně vyjeli z Kovelu do své drahé vlasti, kterou jsem celých tři a půl roku neviděl.

Zase v Čechách

Přijeli jsme do Roudnice na komando, a to asi 6. dubna. Tam jsme byli čtyři dni a odtud jsme jeli ke kchádru do Jičína, bylo to v pátek a v neděli.

Dne 14. dubna jsem si vyšlapoval od Ostroměře k domovu, zase po tak dlouhém čase. Bylo to odpoledne a já je chtěl doma překvapit. Tak jsem posedával po příkopech, abych došel do Mžan s večerem, aby mě žádný nepoznal. Jaké bylo shledání po tak dlouhém čase každý už si může myslit...

Dostal jsem na 1 měsíc dovolenou. Ale jak voda uplyne, tak i uplynul měsíc a já musel jít zase. Šel jsem zase ke kchádru do Jičína. Ač jsem měl podanou žádost na další dovolenou, ale ta byla odmítnuta. Ale občas jsem se přece podíval domů, a tak čas utíkal a začátkem července jsem zase dostal na 14 dní. 17. července jsem zase jel z dovolené. V Jičíně jsem si moc nepobyl a odvezli nás do Terezína, ale odtamtud jsme měli jet zase k frontě "podruhé". Ale mně už se nechtělo, a tak jsem si pomáhal, jak to šlo. Žena mně poslala žádost, aby mě pustili na žně. Ale vše marné. A když jsem viděl, že přece musím pryč, napsal jsem ženě, aby ke mně přijela, že jedu pryč. A také přijela. Bylo to 1. srpna odpoledne. Právě přijela včas. Neb ráno jsme již jeli pryč. Z Terezína vyjela se mnou a v Pardubicích jsme se zase rozloučili, ona domů a já do Polska. Odvezli nás do Lublína a tam jsme byli asi 14 dní a odtud jsme se dostali do Solce ke trénu [zásobovací oddíl]. A také jsem tam působil. Po 14 dnech nás zase odvezli do Děložic a tam jsme vozili brambory na dráhu, a když bylo volno, tak jsem tam zase působil. A tam jsem byl až do listopadu.

... pokračování na str. 4

Památník Josefa Šimka – závěrečná část

... pokračování ze str. 3

Odjezd z ruského Polska

Dne 4/11 ráno jsem šel k raportu o dovolenou, neb jsem dostal z domu psaní, že mně stůnou děti na chřipku. Přijdu do kanceláře a dal jsem psaní poručíkovi, ale již jsem věděl, že se něco děje, neb byl plný kancelář Poláků a zabavovali celý kancelář, vozy, koně, vůbec všechno, co patřilo ke štafli [štáb?]. Ovšem já na to vše vykuloval oči. A ten poručík mně povídal: "Dovolenou dostaneme všichni, možná ještě dnes. Ale jestli chcete, tak vám to napíšu a můžete jet hned, my vás mož-

ná ještě dohoníme." Já tedy vzal dovolenku a již jsem byl venku, radostí jsem nevěděl, co mám dělat. Přišel jsem ke štafli ke kamarádům a vše jsem jim vyprávěl, co se děje, že snad je konec, ale žádný mně to nechtěl věřit, až teprv za chvíli, když přišli Poláci a zabrali nám všechno, tu teprv uvěřili. Když jsem se namažal [najeď], vzal ranec a mazal do Děložic na dráhu. Na to nádraží bylo tři hodiny pěšky a já když jsem šel, tak na cestě jsem potkal vojáka Poláka, šel s naším vojákem, opravovali telegrafní vedení, neb bylo potřhané, a ptali se mě, odkud jdu. Ovšem vše jsem jim

vypověděl, neb jsem měl strach, že mě mají v podezření, že jsem ho já přetrhal. Hrkalo ve mně jako ve starých hodinách, ale šťastně to dopadlo, propustili mě.

V Děložicích jsem čekal do pěti hodin navečer, ale bylo asi půl pátý, když za mnou přišli ostatní hoši ze štafle. I vachmistři a poručík, ale ten byl celý odstrojený, měl jenom hůl a ten nejhorší oblek. Ještě nám vyplatil každému 25 korun, zkrátka, co nám patřilo, neb měl strach, abychom mu nenařezali. Ve čtvrt na 6 jsme sedli na feldbáňku a zazpívali si "Kde domov můj" a vlak

s námi uháněl k Čechám.

Přijeli jsme na Moravu do Mnichova a tam jsme přeseďali. Čekali jsme asi 4 hodiny, až když přijel vlak od Lublina, který byl naplněn vojskem, a tak my když jsme chtěli být brzy doma, chytali jsme se vlaku, jak se to dalo. Na střechu a na stupátka.

Já jsem přijel domů dne 5. listopadu dopoledne a již nikam nešel, neb jsme měli v Čechách samostatnost, která byla prohlášena dne 28. října 1918.

Konec.

Připravila

Irena van Vuurenová

Padl, aby národ žil

Na hřbitově v Milovicích u Hořic se nachází hrob Josefa Tauchmana. Na desce, která jej zdobí, je psáno: „Padl, aby národ žil.“ Stalo se tomu během posledních květnových dní roku 1945. Kdo vlastně byl tento muž a proč má spojitost s mikroregionem Nechanicko?

Josef Tauchman a jeho dvojče Josefa se narodili sedmnáctý březnový den roku 1914 ve Mžanech v domě čp. 60. Otec František, původem z Dlouhých Dvůrů, se živil jako tesař. Matka Marie,

rozená Jahelková, pocházela ze Starých Nechanic, a to z rodiny zdejšího hajného Josefa Jahelky a Františky Erbsové ze Sobětuše.

Josef pracoval jako zedník. Byl také muzikantem a chodíval hrát s kapelou do obcí v okolí Mžan. Při jedné z nich se seznámil s Boženou Suchardovou z Ostrova u Hořic. Později se vzali, bydleli v Ostrově a z jejich manželství se narodily dvě dcery, Božena a Jaroslava. Během druhé světové války

si rodina žila celkem poklidně, až přišly poslední válečné dny, při kterých přišel Josef jako jeden z mnoha o život. Co se 5. a 6. května 1945 stalo, už nám bohužel nikdo přesně nepoví. Ale díky literatuře, dochovaným pramenům a výpovědím rodiny Josefa Tauchmana se celá situace měla odehrát následovně.

Hořice se na výzvu rozhlasu rozhodly přidat k pražskému povstání, stejně se měla přidat i další města severovýchodních Čech. V těchto dnech bylo v Hořicích poměrně rušno, lidé ničili symboly německé nadvlády, v blízkém okolí se to hemžilo partyzány. Do města dorazila od Hradce Králové německá trestná výprava. Bohužel se její běsnění neobešlo bez obětí. V té době se Josef rozhodl, že se půjde z Ostrova do Hořic ze zvědavosti podívat, co se to tam vlastně děje. Božena manželka ještě dlouho přemlouvala, aby nikam nechodil. Na slova své ženy však nedal a s jedním ze svých kamarádů se vydali vstříc nezvratnému osudu.

Když přišli k činžovnímu domu čp. 1126 ve Švehlově (dnes Husově) ulici, dostali se tu chvíli do hledáčku projíždějících německých vojáků. V tu chvíli oba muži věděli, že je zle. Vojáci na ně křičeli, ať zastaví, ale rozkazu neuposlechli. Možná se chtěli dát na útěk nebo se schovat v nejbližším vchodu. V tu chvíli se ale ozval výstřel, který Josefa zasáhl. Po několika hodinách, několik metrů od tohoto místa, vydechl naposledy. Jeho kamarád poté musel Boženě sdělit tuto smutnou zprávu.

Josefův pohřeb se konal o několik dní později v milovickém kostele. A na

nedalekém hřbitově našel i místo posledního odpočinku. Božena zůstala s malými dcerami v Ostrově, později zde provozovala malé pohostinství, o několik let později si našla partnera a porodila další dvě děti. Nikdy už se ale neprovdala a dnes bychom našli její hrob jen několik málo metrů od toho Josefova.

Konec války za sebou zanechal mnoho mrtvých. A smrt Josefa Tauchmana byla opravdu zbytečná. Dobrá zpráva je, že rodná obec na něho nezapomněla, stejně jako město Hořice. Ve Mžanech je jeho jméno součástí památníku padlým z první a druhé světové války, v Hořicích je na domě, před kterým byl smrtelně zraněn, pamětní deska. Tak až pojedete někdy okolo, zastavte se a zavzpomínejte na jednoho z našich rodáků.

Použité prameny, literatura a internetové zdroje:

Národní odboj na Jičínsku 1939 - 1945. II. Jičín : OV ČSPB : Okresní muzeum; 1980, s. 58.

Pourova kronika. I. díl, uložena v hořickém muzeu, str. 179.

<https://www.vets.cz/vpm/6023-pametni-deska-josef-tauchman/>

<https://www.vets.cz/vpm/mista/obec/1503-mzany/>.

Velké poděkování patří rodině Josefa Tauchmana, obci Milovice u Hořic, městu Hořice a hořickému muzeu za poskytnutí informací o Josefu Tauchmanovi.

Mgr. Eva Větrovská

Pořádáte zajímavou akci v mikroregionu, o které by měli vědět i ostatní?

Sdílejte na facebooku ve skupině

Mikroregion Nechanicko - akce a dění

GEOLOGICKÁ MINULOST NECHANICKA

Nechanicko není svojí geologickou stavbou příliš rozmanité jako jiná místa v naší republice, třeba Železné hory či okolí Berouna, kde je zapsán vývoj země a života přes několik pravěkých období v kuse, ale i tak nám podává určitý pohled do minulosti. Navíc se domnívám, že není od věci znát svoje okolí „od podlahy“. Proč? Může nám to pomoci svoje okolí pochopit a zodpovědět otázky, které si kladete vy. Třeba, proč místo, ve kterém žijí, vypadá tak, jak vypadá?

Rád bych načrtl, v jakém prostředí se budeme pohybovat. Bude to na Nechanicku jako mikroregionu, jehož rozloha je dána katastry obcí. Za druhé to bude sonda do geomorfologických jednotek. Všichni jistě známe Českou křídovou tabuli, což je v rámci Čech jeden z největších geologických celků, který se dělí do menších a ještě menších oblastí, kterým se říká geologické okrsky. A jeden z těchto okrsků Křídové pánve se nazývá Nechanická tabule. Tento okrsek bude rovněž určovat pole zájmu. Nechanická tabule má zhruba tvar protáhlého trojúhelníku postaveného na špičce. Jedná se o areál, v jehož „špičce“ se nachází Nechanice v jeho pravém rohu Cerekvice a levém Holovousy. Severní hranici okrsku tvoří Hořícký hřbet, západní tok Bašnického potoka, a východní hranici návrší táhnoucí se zhruba od Jehlického vrchu až k Cerekvicím. Ve zkratce tedy můžeme říct, že Nechanická tabule je areálem Bystrické nivy, která je radiálou celého okrsku. Tolik krátce k místu a nyní k samotné geologické minulosti.

Nejstarší horniny se na povrchu námi sledovaného území nevyskytují. Snad po našima nohama. Stejně na tom jsou prvohorní uloženiny, po kterých tu nejsou žádné památky. Nejblíže nám jsou v Hradci Králové a to pouze ve vrtech. V tomto období se jedná o období karbon, tedy geologickou éru 300 milionů let starou, ve které byla naše země hornatinou, v níž se klikatila údolí s močály, jež daly základ našemu uhelnému bohatství.

Na Nechanicku jsou nejstarším obdobím druhohory, tedy doba dinosaurů. Na povrchu můžeme najít jílovce, prachovce a slepence, které svědčí o tom, že před cca 80 miliony lety bývalo moře v periodě zvané křída (odtud název Křídové tabule). Vyskytují se v areálu mezi Přímem, Mokrovousy a Homylí a dále v pásu od Kunčic až ke Stračovu. Nebylo to ale to samé moře, které dalo základ pískovcovým skalním městům například v Českém ráji. Rozdíl je

v tom, že to „naše moře“ je o 10 milionů let mladší, a navíc bylo daleko hlubší, o čemž nás ujišťuje jíl. „Českorajské“ moře bylo oproti tomu mělké a teplejší. Co u nás tehdy mohlo žít? Snad hlavonožci amoniti, či obří mořští ještěři jako byl Mosasaurus či Polyptychodon, nebo dokonce masožravá ryba Xiphactinus. Výčet těchto zvířat je pouze můj dohad, protože žádné zkameněliny v okolí nebyly nalezeny a o těchto zvířatech víme především z nálezů od Chocně či pražské Bílé hory.

Následují třetihory, doba savců. Tato perioda je u nás zastoupena jenom jednou menší lokalitou. Na upatí kopce na kterém stojí Probluz bylo místo, kterému se říkalo Pískové jámy, v jedné z těchto jam je dnes bazén. Písek odtud pochází právě z třetihor a nachází se v pásu, který se klikatí od Boru, přes Probluz, Horní Přím až ke Stěžirkám. Tento pás je v kraji vcelku raritou, neboť v okolí zhruba 50 km od něho, se uloženiny stejného stáří nenacházejí. Nejblíže jsou v Podkrkonoší a pak třeba až u Brna. Písky a štěrky z této lokace pochází z poslední epochy třetihor, pliocenu z doby před 5 miliony let a jsou odkazem starého řečiště či jezera, které zde tehdy bývalo. Do té doby všechny východočeské řeky ústily do „Karpatského“ moře, které ve svém maximu sahalo až k Ústí nad Orlicí. Jenže pak se začala zdvihat okrajová pohoří (díky alpskému vrásnění), moře ustoupilo a tyto řeky byly odkloněny spíše k jihu a západu. Dost možná je Probluzské ložisko pozůstatkem pravěké Jizery. V této době již známe všechny zástupce savců, kteří žijí dodnes. Žili zde však i exotičtí obři jako například slon Deinotherium, kterému rostly kly tvaru půlměsíce z dolní čelisti. Takovéto pozoruhodné stvoření známe nejblíže z České Třebové.

Nejmladším a zároveň nejrozšířenějším obdobím jsou čtvrthory. Co se dělo v jejich starší epoše pleistocenu? Jak je všeobecně známo, čtvrthory jsou časem dob ledových. Některé to možná zklame, ale po většinu dob ledových nebyl v Čechách souvislý ledový příkrov. Byl tu pouze jedna. Ledovce byly zejména na horách. Představme si, že jsme na vrcholu Jehlického kopce, všude okolo je rovinatá tundra a my se díváme na Prákrkonoše, na kterých se v zapadajícím slunci blyští ledovcové splazy, které začínají tvořit například Obří důl. Úchvatná představa! Pleistocén nám tu zanechal po okolí spraše, které vznikají díky větrům, které rozrušovaly a rozfoukaly promrzlé

a vysušené půdy, které tu tehdy byly. Pak tu máme ještě hlíny, štěrky a šterkopísky, které nám tu zanechala pravěká Bystřice a Labe. Labe si totiž v té době razilo cestu přes Chlum zhruba ve směru k Chlumci nad Cidlinou a v průběhu tisíců let se posouvalo k Hradci až do dnešního řečiště. Může být možná trochu divné, že se štěrky nacházejí na místech, kde bychom je neočekávali, tedy na kopcích a návrších jako třeba na Babylonu u Třesovic, na Jehlickém vrchu či Kozím kopci. Vysvětlení je jednoduché. Tam kde se nachází štěrky, bylo staré pleistocenní řečiště a niva, ve které se dnes nachází Bystřice. Řeka si vyhloubila za ty desetitisíce let, co tu protéká, koryto. Když bychom si stoupli do Bystřice, třeba u Lubna, a vzhledli k „Jehličáku“, podívali bychom se vlastně do minulosti naší řeky. Pokud bychom se přesunuli v čase, ti, kteří dnes bydlí ve vsích u řeky, by byli zhruba 60 nebo 70 metrů pod terénem pravěkého Nechanicka. Co se týče pleistocenní zvířeny, nemusíme pro příklad chodit daleko. Nejznámějším zástupcem je mamut ze svobodovské cihelny, či srstnatí nosorožci.

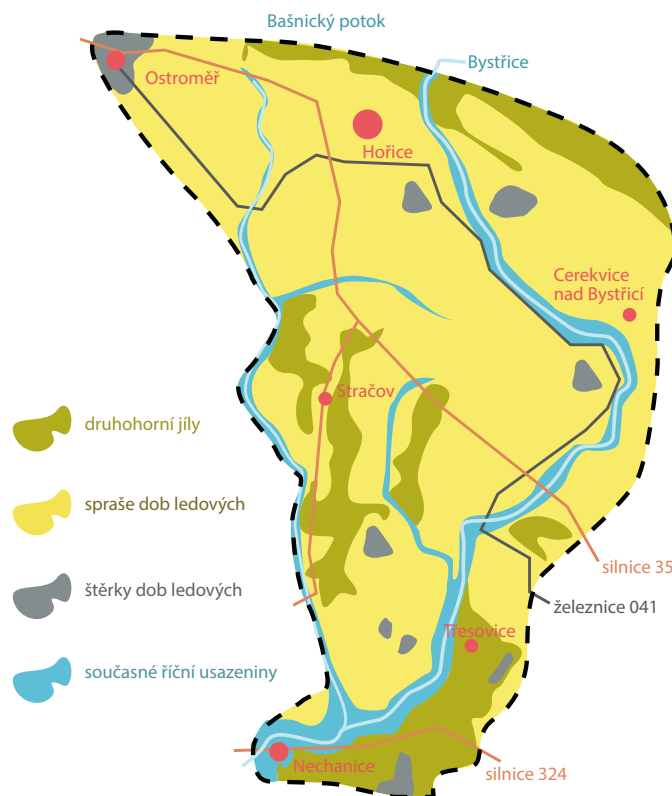
Velmi zjednodušeně řečeno, naše republika získala svojí současnou tvář až v průběhu čtvrthor, kdy byly obnaženy budoucí skalní města a štíty, byly erodovány staré sopky,

vymleta různá údolí a odplaveno spousty hornin. Společně s tím byla odhalena i pestrá směsice pravěkých období, která se tak dostala na světlo světa a udělala z Čech, Moravy a Slezska jakousi geologickou zahrádku, kde nalezneme vše od počátků planety po současnost.

Ty samé pochody daly Nechanicku dnešní podobu. Díky hlubokým druhohorním mořím tu je jíl, na některých místech dost neúrodný. Třetihorní písek u Probluze zase dal do budoucna vzniknout názvu Pískové jámy, které se proslavily v souvislosti s válkou 1866. Čtvrthory nám tu nechaly štěrky, který se těžil na Jehlickém vrchu, a úrodnou spraš. Ovšem i dnes stále ještě probíhají geologické pochody. Bystřice s sebou bere okolní půdu dál po proudu a půda se dostává díky Cidlině a Labi do moře, jako se to dělo v minulosti. V budoucnu se bude Bystřice nacházet ještě níž než dnes.

Společně jsme se vydali na krátkou exkurzi proti proudu času. Minulost našeho kraje v nás stále vzbuzuje otázky a to je dobře. Výše uvedená stať poodhalila roušku pravěku, do kterého se můžeme vypravit prostřednictvím knih, dokumentů nebo návštěv těchto míst, a tak ji nadobro strhnout.

Vojtěch Dolana, Třesovice

▪ zjednodušená mapa nechanické tabule

Stěžery jsou vesnicí roku 2018 v Královéhradeckém kraji

Stěžery - V letošním roce jsme se již podruhé přihlásili do soutěže „Vesnice roku“. V roce 2016 nám byl udělen titul „Cena naděje pro živý venkov“. Je to ocenění, které je každoročně udělováno za živý spolkový a společenský život v obci.

Návrh přihlásit obec do soutěže znovu v tomto roce vzešel od naší nejmladší veřejnosti, tj. od žáků základní školy. Stalo se, vyslyšeli jsme přání naší nejmladší generace a vyhotovili přihlášku. Hodnotící komise složená z odborníků na hodnocení jednotlivých kritérií (např. stav krajiny, péče o zeleň, činnost zájmových spolků, čerpání dotací, místní produkty...) měla na naši prezentaci vyčleněno pouhých 120 minut. Bylo tedy na nás vybrat to, co se nám v obci za poslední dobu nejvíc povedlo. Připravili jsme proto přesný časový harmonogram, spoči-

taný doslova na minuty. Během dvou hodin se při cestě vesnicí postupně prezentovaly všechny spolky, které v naší obci vyvíjejí bohatou činnost. Prezentace byla zahájena nejmenšími ve školce a ukončena žáky 5. třídy v Ekocentru ZOO Stěžery. Mezitím představili svojí činnost sportovci, hasiči, zahrádkáři, skauti, knihovníci a kronikář. Komise si mohla poslechnout také zvuk nově odlitých zvonů z věže kostela. Představení naší obce bylo náročné na přípravu, hektické při provedení, ale výsledek stál za to. Vyhráli jsme. Vítězství je sladké, ale ukázalo se, že bude i náročné. Povinností vítězné obce je totiž uspořádat slavnostní předávání všech cen obcím, které nějakou cenu získaly. Samozřejmě musíme pozvat zástupce těchto zúčastněných obcí, zástupce kraje, zástupce ministerstev, hodnotitelskou komisi. Tyto všechny

výše citované pozvat musíme, ale Vás, všechny občany našeho mikroregionu Nechanicko, pozvat chceme. A tímto Vás samozřejmě zveme. Slavnostní vyhlášení a předání všech ocenění krajského kola se uskuteční 18. srpna 2018 na hřišti TJ Sokol Stěžery. Na této oslavě se účastníci pobaví s přáteli a sousedy, napijí se a najedí dobrého jídla, poslechnou si dobrou muziku a především se společně se Stěžeráky a ostatními účastníky soutěže stanou svědky slavnostního předávání všech cen obcím, které se soutěže zúčastnily a některou z cen získaly. Vítězstvím v krajském kole se automaticky posouváme do kola republikového. I jeho hodnotitelská komise nás navštíví 3. září v dopoledních hodinách. Pro velkou prezentaci budeme mít tentokrát místo dvou hodin celé čtyři. Tentokrát bude čas navštívit i dal-

ší části naší obce Hřibsko, Stěžírky a Charbuzice. Nápadů je mnoho, ale opět musí předcházet pečlivá příprava i načasování. Jistě po celou dobu čtení tohoto článku přemýšlíte, co jsme výhrou získali. Kromě ohromné hrdosti na svou obec, kterou, věřím, sdílí i náš mikroregion, jsme dále získali 1 milion Kč do obecního rozpočtu. Na co tuto výhru použijeme, se dozvíte v příštím čísle vydání tohoto časopisu.

Udělení titulu „Vesnice roku 2018“ s následným postupem do celorepublikového kola je zásluhou všech těch, jejichž činnost, nápaditost, obětavou práci i angažovanost jsme mohli s hrdostí a radostí prezentovat. Já ještě jednou mnohokrát děkuji všem, kteří se na úspěšné prezentaci podíleli.

Ing. Dagmar Smetiprachová,
starostka

■ Vystoupení dětí pro komisi soutěže Vesnice roku 5.6.2018. Foto: Otto Kučera

Nechanice oslavily 790. výročí od první písemné zmínky

Nechanice - 15. června 2018 nechanický kulturní dům přivítal hudební nadšence, kteří si přišli poslechnout pozoruhodné vystoupení moderního diváčího smyčcového tria Inflagranti s kapelou. Jako exkluzivní host zde vystoupil i Josef Vojtek, a tak jsme slyšeli nejen klasické melodie, ale i známé muzikálové písně.

V sobotu na naše spoluobčany i návštěvníky města čekal pestrý program. Již od rána jste mohli navštívit městský úřad, kde se promítaly filmy pana učitele Zajfřta o Nechanicích, paní Portykové zde vystavila část své sbírky krojů a manželé Černošovi se představili veřejnosti. Paní Eva Černošová je spisovatelka, prozaička a básnířka. V roce 2014 se stala předsedkyní Střediska východočeských spisovatelů. Její knihy jste si na místě mohli prohlédnout a zakoupit. Ilustrace k nim vytvořil malíř a grafik pan Jan Černoš, který návštěvníky také seznámil se svojí mimořádnou prací. Ne náhodou obdržel řadu mezinárodních ocenění za své grafické práce a roku 2016 i čestné ocenění v Číně.

V městské obřadní síni návštěvníky vítala paní Tužilová z Lubna, která vystavila svatební šaty, kytice, doplňky a oznámení několika generací. Společnost jí dělala paní učitelka Vodrážková, ta se na chvíli proměnila v harfenici a připomněla tak návštěvníkům výstavu slavnou generaci nechanických harfeníků.

Mezi další nadšené vystavovatele bezesporu patřil i pan Roll. Jeho sbírka starých rádií je obdivuhodná a poslouchat z nich dobové písně je nezapomenutelný zážitek. V cukrárně U Harfy je k vidění výstava fotografií. Na nástěnkách i ve fotoalbumu naleznete vždy historický snímek a stejné místo v záběru z dnešní doby. Dovolím si zde citovat pozvání na tuto výstavu, protože má v sobě skryto velké moudro, kterého si nemuseli všichni návštěvníci všimnout. „Fotografie je okamžik, kdy se vám podařilo podrazit nohy pádícímu času. A on, než se zvedl, aby pádl dál, se musel zastavit, anebo alespoň zpomalit. A jestli i vy pádíte svým životem a občas se nezastavíte nebo nezpomalíte, můžete promeškat spoustu vzácných okamžiků, které se již nevrátí. A často ani nepostřehnete změny, kterými prošlo vaše okolí... Nabízím vám proto malou procházku po Nechanicích ve fotografii. Možná si až nyní tyto změny uvědomíte. A ti mladší zjistí, že Nechanice vypadaly i jinak, než je znají oni dnes...“ Výstavu připravili manželé Fofovi ve spolupráci s panem Kra-

mářem.

Pan Ságner patří mezi sběratele hraček, a tak jste měli možnost navštívit jeho soukromé muzeum v restauraci Oáza. Den otevřených dveří probíhal v mateřské i základní škole, ale také v dětském domově. Připojil se i Sokol, kde se konal volejbalový turnaj.

Mezi jednu z největších událostí patřil křest knihy pana Václava Pražáka. Kniha nazvaná NECHANICE - OBRÁZKY ZE ŽIVOTA A HISTORIE MĚSTA vyšla právě při příležitosti 790. výročí oslav města a je již druhým dílem, který volně navazuje na knihu NECHANICE - OBRÁZKY Z HISTORIE A ŽIVOTA MĚSTA.

Program oslav byl velmi pestrý nejen díky jednotlivcům, ale také díky místnímu bohatému spolkovému životu. Zástupci jednotlivých spolků se sešli na Husově náměstí, kde proběhlo slavnostní zahájení oslav. K dobré náladě přispěly písně kapely Klapeto, ale i vystoupení Mužoretů. Děti ze základní školy návštěvníky potěšily písní o Nechanicích. Centrem dění se stal ale kulturní dům. K vidění byla vystavená hasičská technika, rybáři ve své klubovně měli připravenou obsáhlou výstavu věnovanou právě jejich koníčku. Děti se v parku zabavily retrohrami, které si pro ně nachystalo mateřské centrum. Ženský komorní sbor CANTUS FEMINAE si pro tento významný den připravil slavnostní koncert nazvaný Ozvěny paměti, slovem posluchače provázela Zdeňka Žádníková-Volenčová (herečka dejvického divadla). Spolek Vejměnek doplnil unaveným návštěvníkům energii v podobě výborné kávy prodávané ze stylového kafevozíku a jen ti nejvytrvalejší si užili i večerní zábavu. K tanci hrála kapela Electrophonix s výbornou zpěvačkou Lucií Koutníkovou, kterou měli možnost blíže poznat i televizní diváci, jež sledovali letošní ročník pěvecké soutěže Superstar.

V neděli byla na programu jedinečná Svatohubertská troubená a zpívaná mše, která do kostela Nanebevzetí panny Marie přilákala více než dvě stovky občanů z našeho města a okolí. Někteří návštěvníci si nenechali ujít ani komentovanou prohlídku kostela a věže. Informace o hodinovém stroji, ale i o zvonech, poskytoval pan Petr Horník. Mši celebroval pater Marian Benko a účinkoval Soubor lesních rohů z Hradce Králové, který přijal pozvání místního mysliveckého spolku Lověna. Jako poslední se v nabitém programu veřejnosti představili naši ochotníci.

■ Výstava svatebních šatů v městské obřadní síni. Foto: Matěj Danielčík

■ Průvod městem. Foto: Matěj Danielčík

NOS - nechanický ochotnický spolek zahrál veselohru Diplomati. Na motivy hry Josefa Štolby Maloměstští diplomati ji upravil Jiří Turek a Pavel Šefčík. To, že notář Josef Štolba působil v Nechanicích, není žádným tajemstvím, vřdyť i místní knihovna nese od roku 2008 jeho příjmení. Některé jeho veselohry se hrají dodnes a hry Vodní družstvo, Na letním bytě a Maloměstští diplomati čerpají náměty právě z nechanického prostředí. Oslavy nemohly být zakončeny

stylověji.

Kdo chtěl, prožil krásný víkend. Já bych touto cestou poděkovala všem, kteří se na přípravách oslav a zdárné realizaci podíleli. Poděkování patří i všem pomocníkům, bez kterých bychom se neobešli, kameramanům a fotografům za dokumentaci. I vám, všem návštěvníkům, děkujeme za účast, bez vás by oslavy neměly smysl.

Hana Jarošová
místostarostka města

Minipivovar ve Stěžerách

Kdo projíždí Stěžerami, nemůže přehlédnout rozsáhlé staveniště kolem kulturní památky harrachovského špýcharu. Tato budova neměla dlouhá léta využití. V současné době probíhá přestavba, na jejímž konci čeká

na milovníky piva nová restaurace s minipivovarem.

Majitelé slibují, že první várka bude pro návštěvníky uvařena již v nejbližší době.

*Ing. Dagmar Smetiprachová
starostka*

Zástupci obcí z našeho kraje vyjeli načerpat inspiraci na jižní Moravu

Ve dnech 6. – 7. června 2018 zorganizovalo Centrum investic rozvoje a inovací (dále jen CIRI) ve spolupráci s Královéhradeckým krajem a Místní akční skupinou Hradecký venkov exkurzi pro zástupce 16 obcí z Královéhradeckého kraje. Vycestovali na jižní Moravu za tématem „sdílení dobré praxe“.

Úspěšné projekty a příklady místní spolupráce byly prezentovány v Pohořelcích, kde sídlí jedna z nejúspěšnějších moravských MAS Podbrněnsko. Diskutovalo se nejen o evropských dotacích, ale i o úspěšném komunitním plánová-

ní sociálních služeb v regionu a aktivitách v rámci rozvoje vzdělávání ve vazbě na místní akční plán.

V Mikulově, kde účastníky exkurze uvítala místostarostka města, byly představeny aktivity města a destinační společnosti sdružující i svazek obcí, neziskový sektor a místní podnikatele.

V Hustopečích, kde byla další zastávka, byl prezentován velmi úspěšný místní podnikatelský záměr, který spočíval ve výrobě regionálních produktů, které navazují na historickou tradici místního regionu. Např. pěstování mandlí v sa-

dech, které byly zachráněny i díky národním dotacím a jsou tak nyní středoevropským unikátem.

Ve Valticích byl starostům představen jeden ze zajímavých projektových záměrů. Jedná se o rozvoj bylinkové zahrady v zámeckém areálu, v návaznosti na zážitkovou turistiku. Lednicko-valtický areál by mohl být podpořen právě v rámci připravované výzvy MAS.

Posledním zastavením v rámci dvou denní exkurze byla Břeclav, kde zástupci obcí navštívili místní podnik, který zajišťuje regionální autobusovou dopravu. Této firmě

se mj. podařilo získat evropskou dotaci z Integrovaného regionálního operačního programu na nákup nízkoemisních a bezbariérových vozidel využívajících alternativní palivo CNG.

Všichni účastníci exkurze hodnotili tuto akci jako velice inspirativní a přínosnou. Nově nabitě zkušenosti a nové nápady jistě brzy uplatní ku prospěchu rozvoje svých obcí, mikroregionů, ale i celého území Královéhradeckého kraje.

*Ladislav Mlejnek
CIRI*

■ Valtice - prezentace zážitkové turistiky. Foto: Ladislav Mlejnek

Centrum společných služeb

Mikroregion Nechanicko je už dva roky zapojen do projektu Centrum společných služeb (dále jen CSS). V naší republice je těchto center 84, fungují v mikroregionech a jsou plně finančně podpořena z projektu Svazu měst a obcí ČR.

Většině čtenářů tento název nic neřekne, ale na druhou stranu ne najdete starostu našeho regionu, který by tento název neznal, nevyužil služeb zaměstnanců CSS nebo nedostal aktuální informaci týkající se změny legislativy, upozornění, pozvání k zapojení do projektu.

Čtenář – občan našeho mikroregionu – nepotřebuje vědět, co se skrývá pod prací představitelů obce a co je skryto za rozvojem obce, ve které žije. Zajímají ho především výsledky.

Na co se tedy můžeme v průběhu zhruba jednoho roku u nás těšit? V mikroregionu bude na podzim letošního roku vysazena zeleň v extravilánech obcí Boharyně, Hněvčoves, Hrádek, Mokrovousy, Nechanice, Radíkovice, Sovětice, Stěžery a Stračov. Venkovní učebny přes prázdniny vyrostou v Dohalicích a ve Stěžerách. Hasičská zbrojnice bude opravena ve Mžanech. V Mateřské škole Třesovice dojde, kromě vnitřních nezbytně nutných oprav, také k instalaci herních prvků na zahradě školky, v Mokrovousích vyroste všesportovní hřiště, Dolní Přím opraví márnici, na Hrádku bude postaven multifunkční objekt nejen pro hasiče (garáž a nástavba) a Pšánky budou mít svůj obecní znak.

Za tím vším je ukrytá práce starosty a jeho spolupracovníků, kterým se snažíme pomoci i my – zaměstnanci CSS. Věřte, že nároky na

představitelů obcí jsou čím dál tím větší a administrativa složitější.

Zaměstnanci CSS se věnují především poradenství a pomoci malým obcím našeho mikroregionu. Co máme namátkou za posledních pár měsíců za sebou? Strašák v podobě GDPR už dávno neděsí naše starosty. Máme vyškolené pracovníky, kteří pomáhají osmnácti obcím s aplikací nařízení GDPR do praxe. Vykonáváme pro ně i tzv. funkci pověřence pro ochranu osobních údajů. Nejinak tomu je u škol – problematiku GDPR (a vykonávání funkce pověřence) jsme pomohli zpracovat v ZŠ a MŠ Mžany, Probluz, MŠ Třesovice, ZŠ Dohalice a MŠ Těchlovice. Pro ZŠ a MŠ Stěžery a MŠ Stračov vykonáváme pouze funkci pověřence. Školám pomáháme i se zpracováním tzv. šablon (podrobněji jste se o projektu mohli dočíst v minulém čísle zpravodaje).

Zabýváme se i zpracováním žádostí o dotace – všechny projekty uvedené ve čtvrtém odstavci určitým způsobem prošly našima rukama. Buď je to kompletní zpracování žádostí o dotace, nebo veřejné zakázky malého rozsahu, nebo jen poradenství při podání, realizaci, vyúčtování.

V červnu jsme pro naše starosty pomohli zorganizovat exkurzi do MAS Lednicko – valtický areál (viz článek na str. 6), aby se také mohli podívat, jaké zajímavé projekty realizují v jiném koutku naší republiky. 27. září vás zveme na setkání kronikářů, na kterém intenzivně spolupracujeme. Iniciovali jsme také produkci letních kin v mikroregionu a těší nás stále stoupající zájem o naši fcb stránky a skupinu

Mikroregion Nechanicko – akce a dění, kam mohou organizátoři vkládat pozvánky na akce, které pořádají.

Škála činností zaměstnanců CSS je opravdu široká a jsme rádi, že

tu můžeme v regionu odvést práci, která přinese užitek našim občanům a doufejme – je vidět.

*Za zaměstnance CSS mikroregionu Nechanicko
Ing. Šárka Kašparová*

Dokončení restaurování nástěnných maleb v kapli

Dolní Přím - k 31. květnu letošního roku byly předány restaurované iluzivní nástěnné malby oltařní architektury v kapli na Dolním Přímě. Práci zajistila Univerzita Pardubice a Fakulta restaurování Litomyšl. Studenti provedli restauraci ve vynikající kvalitě, což dosvědčují

zápisy z kontrolních dnů, na kterých měl hlavní slovo zástupce Národního památkového ústavu Josef. Díky této práci je kaple zase v mnohem lepší kondici. Cena díla činí 27.897 Kč a byla zcela hrazena z rozpočtu obce.

*Petr Švasta
starosta obce*

▪ Pšánky - nejmenší obec mikroregionu. Foto: Ing. Jan Vratislav

▪ Zrestaurované nástěnné malby v kapli. Foto: Petr Švasta

Pouťový víkend začal letním kinem

Lodín - jako za dávných časů, i dnes se snažíme zachovat tradice malých obcí. Takovou tradiční prázdninovou bývála pouť. Byla to tzv. Cyrilo-Metodějská pouť. Konala se první neděli v červenci. To se ve všech staveních pekly koláče, býval slavnostní oběd a celá ves oslavovala. Přijížděli na návštěvu příbuzní z okolních vesnic.

Mý to pojali po svém, termín trochu oddálili a vznikl z toho krásný prodloužený pouťový víkend, který začal letním kinem - odpočinkovou českou komedií. A na den „D“, samotnou pouť, jsme pozvali kolotoče, houpačky, kapely, od dechovky přes

country až po příjemně znějící rock. A aby se neměly dobře jen naše děti při skotačení na atrakcích a dospělí při dobrém pivku či hudbě, rozhodli jsme se vybírat dobrovolné vstupné do areálu. Výtěžek by byl věnován na dobročinné účely. A jelikož už s jednou nadací máme zkušenosti a víme přesně, kam finanční prostředky jdou, vybrali jsme opět Dobrotety.cz.

A věřte, nevěřte, vybralo se neuvěřitelných 16.095 Kč, které byly zaslány na jejich účet. A tímto bychom chtěli poděkovat všem, co navštívili naši pouť a přijeli se pobavit, a tím vlastně pomohli dobré věci.

Monika Dvořáková

■ Houpačky nesměly o pouti v Lodíně chybět. Foto: Jaromír Pelánek

První červnové odpoledne patřilo dětem

Sadová - v sobotu 2. června se konal již tradiční dětský den, kterému předcházely dětské rybářské závody. Závodů se zúčastnilo 29 soutěžících. Odpoledne patřilo dětskému dni. Počasí bylo perfektní, a tak do-

razilo mnoho dětí. Jen do soutěží se jich zapojilo 135. Soutěžily v devíti disciplínách a na každém stanovišti na ně čekala po splnění úkolu odměna. Dětský den zpestřil skákačí hrad a také ukázka z činnosti

Policie ČR, která předvedla výcvik policejních psů a práci zásahové jednotky při zadržení pachatele. Po skončení dětského dne následovalo sousedské posezení, při němž si občané, stejně tak jako po celý den,

pochutnávali na místních specialitách na grilu a z udírny.

Jiří Středa
předseda sportovního výboru

■ Dětský den - skákání v pytlich. Foto: Jiří Středa

■ Dětský den - soutěž zručnosti. Foto: Jiří Středa

Stezka bosou nohou

Kunčice - ukončení školního roku se konalo poslední středu v červnu. Jedna z aktivit byla stezka bosou nohou - tzv. „bosov“. Úkolem bylo chodit po přírodninách, jako kopřivy, šišky klacíky, pšenice atd. Dále jsme navlékali korálky a tvořili náramky na nohy. Také jsme opékali buřty, dělali trdelníky a děti vařily buřtůláš na ohni.

Dospělí seděli a popíjeli kávičko. Kadeřnice Inka ostříhala všechny děti. Bylo hodně dobrého jídla, až všichni měli nacpané pupky k prasknutí. Bohužel začalo pršet, tak se vše muselo přestěhovat dovnitř. Děti běhaly venku v dešti a zpívaly.

I přes déšť si to všichni užili. Toto odpoledne bylo nejkrásnější z celého školního roku.

Reportérky: Kunčické nádhery - Eliška, Madlenka, Anička, Kristýnka, Lucka (11 let)

■ BOSOV - poznávání přírodnin chodidly. Foto: Roman Vyčítal

SRPEN 2018	11.8.	8:00	Nohejbal dvojic.	Sadová
	11.8.	17:00	Grilované makrely. Letní občerstvení Mokrovousy.	Mokrovousy
	11. 8.	21:00	Letní kino - Věčně tvá nevěrná.	Hrádek
	15. 8.	20:00	Kino na kolečkách - Po strništi bos. Stěžírky u požární nádrže.	Stěžírky
	17. 8.	17:30	Smišený soubor Jitro zazpívá lidové písně - koncert v kostele S. Marka.	Stěžery
	17. 8.	20:00	Letní kino - Mamma Mia - promítání na fotbalovém hřišti.	Stěžery
	18. 8.	10:00	Slavnostní předávání cen krajského kola soutěže Vesnice roku 2018. Na fotbalovém hřišti.	Stěžery
	18. 8.	14:00	Neckláda.	Sadová
	18. 8.	15:00	2. ročník vědomostní soutěže Staronechanická bačkora. Hřiště Maracána.	Staré Nechanice
	18. - 19. 8.		Zámecké slavnosti na Hrádku u Nechanic.	zámek Hrádek
	24. 8.	20:00	Swingový večer. Letní občerstvení Mokrovousy.	Mokrovousy
	25. 8.		Hrádkozámecká noc na Hrádku u Nechanic.	zámek Hrádek
ZÁŘÍ 2018	1. 9.	9:00	Koloběžkáda. Sraz závodníků u hasičské klubovny. Odpoledne opékání buřtů na koupališti.	Mokrovousy
	1. 9.	10 - 17:00	Svatební den na Hrádku u Nechanic - prezentační den.	zámek Hrádek
	1. 9.	10:30	Přednáška Jan Nepomuk Steinský - sokolovna. 13:30 odhalení pamětní desky, 14:00 bitevní ukázka.	Dohalice
	1. 9.	14:00	Dětský sportovní den.	Sadová
	1. 9.	18:00	Sousedské posezení s živou hudbou Rock-Solid.	Sadová
	1. 9.		Kino na kolečkách - Tátova volha. Promítání na fotbalovém hřišti.	Stěžery
	2. 9.	14:00	Rozloučení s prázdninami - na fotbalovém hřišti.	Probluz
	7. - 8. 9.		Hamburgerový víkend. Letní občerstvení Mokrovousy.	Mokrovousy
	8. 9.	10:00	O pohár starostky obce Pšanky - 21. ročník soutěže v požárním útoku. Zařazeno do Východočeské hasičské ligy.	Pšanky
	8. 9.		Pěšky i na kole kolem Dohalic - 3. ročník.	Dohalice
	8. 9.	18:00	Zahájení tanečních kurzů.	KD Nechanice
	15. - 16. 9.	10 - 17:00	Dny evropského dědictví - premiérové zpřístupnění historické kuchyně.	zámek Hrádek
	22. 9.		Rybářské závody - Mokrovouský kapřík 3.	Mokrovousy
	22. 9.		Stěžerské šlapačky - 29. ročník.	Stěžery
	22. 9.		Slavnostní odhalení Památníku padlých za I. světové války.	Horní Dohalice
	22. - 23. 9.		Kouzlo podzimní zahrady - zahrádkářská výstava. Tělocvična Stěžery.	Stěžery
	29. 9.	18:00	Taneční - první prodloužená.	KD Nechanice
	30. 9.	17:00	19. ročník Svatováclavského koncertu v kostele Sv. Marka.	Stěžery

Regionální produkt Hradecko

Výzva regionálním výrobcům

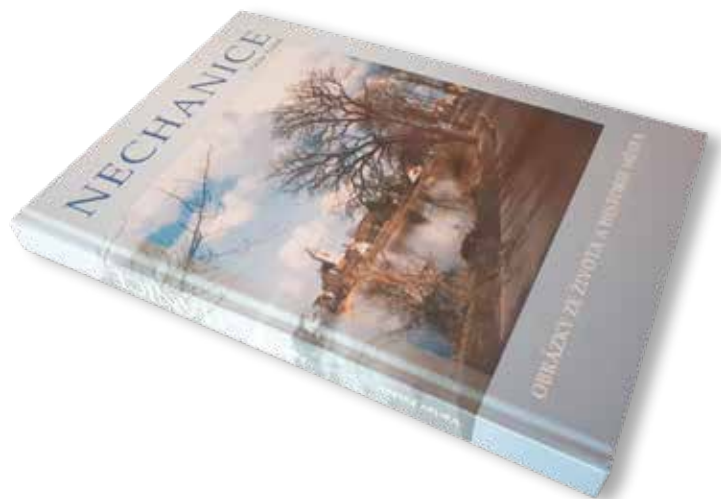
Jste výrobcem místních, tradičních, originálních nebo ekologicky šetrných produktů? Jedná se o potraviny, řemeslné výrobky, mýdla, svíčky, šperky, keramiku, u kterých převažuje ruční práce? Máte zájem o propagaci v rámci turistického regionu Hradecko? Pak je tato výzva určena právě vám. Destinační management Hradecko bude ve spolupráci s polským městem Svídnice a dalšími subjekty realizovat projekt na podporu unikátních výrobků z Hradecka, tedy výrobků, které mají svůj příběh.

V rámci tohoto projektu bude vydán Katalog regionálních produktů Hradecka a Svídnice, bude realizována přímá propagace samotných výrobců na vybraných akcích na Hradecku a ve Svídnicí a je plánován online marketing nově vzniklé značky Regionální produkt Hradecko. Výrobci nebo producenti, kteří by měli o značku Regionální produkt Hradecko zájem, se mohou obrátit na Ing. Danielu Mandákovou emailem mandakova@ic-hk.cz nebo telefonem 603 843 903.

Zdroj a foto: DM Hradecko

Nová kniha o Nechanicích

V rámci nechanických oslav byla pokřtěna nová kniha pana Václava Pražáka Nechanice – Obrazky ze života a historie města, pokračování knihy Nechanice – obrazy z historie a života města, která vyšla před patnácti lety. Jak sám autor při představení knihy řekl, první díl je hlavně historie a druhý díl je více věnován životu města, osudům významných

obyvatel, spolkům nebo místním institucím. Novou knihu si můžete zakoupit ve Štolbově městské knihovně Nechanice a na podatelně MěÚ Nechanice. V prodeji je i dotisk prvního dílu. Ceny: 1. díl 100 Kč, 2. díl 200 Kč, komplet oba díly 250 Kč.

Hana Kramářová
knihovnice

▪ Autogramiáda knihy Václava Pražáka. Foto: Matěj Danielčík

inzerce

STĚŽERY
VESNICE KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE 2018

POZVÁNKA DO STĚŽER

Obec Stěžery, vyhlašovatelé soutěže a Královéhradecký kraj si Vás dovoluji pozvat na slavnostní předávání cen krajského kola soutěže Vesnice roku 2018.

pátek 17. 8. 2018	
17:30 hod.	oficiální zahájení oslav koncertem v kostele Sv. Marka ve Stěžerách
20:00 hod.	Směšený sbor Jitro zazpívá lidové písně „Mamma Mia“, jeden z nejúspěšnějších světových muzikálů založený na písních skupiny ABBA, promítání filmu na fotbalovém hřišti
sobota 18. srpna 2018 - místo konání: sportovní hřiště TJ Sokol Stěžery	
9:00 hod.	prezence
10:00 – 12:00 hod.	slavnostní předání cen
13:00 – 22:00 hod.	kulturní program
	kapela DROPS - širokým a multižánrovým repertoárem oslaví každého
	Relax Dobruška - country-folková kapela
	VIVIAN – energická třílenná rocková kapela
13:00 – 17:00 hod.	program pro děti
	nafukovací skluzavka a lezecká stěna
	Století her – soutěže pro děti
	možný vstup do ZOO Parku Stěžery
10:00 - 17:00 hod.	výstava fotokroniky obce – sportovní herna na stolní tenis

STOLETÍ HER

Občerstvení v průběhu celého dne zajištěno.
Prodej regionálních výrobků.

**Obec Hrádek
Vás zve na**

LETNÍ KINO

Promítáme:

VĚČNĚ TVÁ NEVĚRNÁ

NA HŘIŠTI
ZAČÁTEK PROMÍTÁNÍ PO SETMĚNÍ PO 21.00
DEKY A DOBRŮU NÁLADU S SEBOU

11. 8. 2018

www.tsproduction.cz
www.putevnikino.cz
změna programu vyhrazena

50,-
VSTUPNÉ

Poselství Srdce s láskou darované

Vážení čtenáři,

vracím se k vám po několikaměsíční odmlce se zprávou o vyhodnocení celostátní soutěže Srdce s láskou darované, které se náš hudební soubor Stračovské hvězdičky zúčastnil. O podrobnostech účasti jste se mohli dočíst v předminulém zpravodaji.

Nejdříve mi dovoluji vám všem poděkovat za podporu ve formě udělení hlasu ve veřejném hlasování. Náš hudební soubor Stračovské hvězdičky získal v tomto hodnocení krásné sedmnácté místo z celkových dvěstějedenácti přihlášených prací. Naše radost se znásobila, když nám porota oznámila ocenění bronzovou medailí v kategorii mladších kolektivů a zároveň nám zaslala pozvání na slavnostní předávání cen do poslanecké sněmovny PČR v Praze.

Setkání vítězů se mělo konat v pondělí 21. května v pražské poslanecké sněmovně s tím, že za kolektiv v mladší kategorii byl pozván vedoucí práce a zástupce zřizovatele. Zdálo se, že se slavnostního předávání zúčastní jen vedoucí souboru Petra Luštická a zástupce zastupitelstva obce Stračov. Ale osud tomu chtěl jinak. Ve čtvrtek před slavnostním pondělním předáváním zavolala paní ředitelka jednoho ze sponzorů soutěže, že jeden z kolektivů ve starší kategorii se potýká se zdravotními problémy a nemůže se setkání zúčastnit. Porota soutěže rozhodla, že mohou přijet naši členové souboru, přestože jsme získali cenu v mladší kategorii, ale právě jako jediný hudební soubor v soutěži bychom prý mohli zpestřit předávání cen zpěvem.

Rozhodovali jsme se rychle. Poděkování patří především našemu zastupitelstvu a starostovi Luďkovi Homoláčovi za materiální i finanční podporu. V pondělí ráno 21. května odjízďelo autodopravou společnost Jan Mrázek směr Praha 8 členů souboru s doprovodem 4 dospělých, jak jinak než s písničkou. V Praze jsme vystoupili v blízkosti parlamentu a došli několik set metrů do cíle obléčení v našich krojích. Po vstupu do budovy parlamentu jsme prošli povinnými kontrolami a označení visačkami se odebrali do prvního patra k očekávanému setkání.

Celé odpoledne bylo nabitě úžasnou atmosférou, naplněnou nejen dětskými úsměvy. Skladbou z naší dílny S písničkou dnes jdeme k vám jsme přispěli k dobré náladě a rozepívali celou sněmovnu. Za získání třetího místa v soutěži jsme od organizátorů, porotců i sponzorů do-

stali krásné a hodnotné ceny. Všem dětem byly ceny slavnostně předány při oslavách kulatých narozenin obcí Stračova (660 let) a Klenice (700 let) v sobotu 21. července 2018.

Na dotazy o soutěži a souboru řekli aktéři:

„Když darujeme srdce, tak má někdo radost a je šťastný,“ říká Honzík, člen souboru.

„Záchranáři jsou stateční, pořád nás zachraňují a my můžeme v bezpečí žít,“ dodává Anička, „zaslouží si odměnu, srdíčko za odvahu.“

„Jsem ráda, že sem do Hvězdiček chodím zpívat a že i písničkou dokážeme udělat radost. Už ani nevím, kolik jich vlastně umíme. Zpívali jsme i celou cestu do Prahy. Byl to krásný den,“ zavzpomínala Míša.

„Je to krásná myšlenka, že svým vlastnoručním výrobkem poděkujeme někomu, s kým se běžně nepotkáváme a nemáme šanci mu jinak vyjádřit svou úctu. Jsme velice rádi, že jsme se s dětmi zapojili do soutěže právě tímto projektem. Setkání s lidmi, kteří každodenně nasazují vlastní život k záchraně života ostatních, a nahlédnutí do jejich pracovního zázemí nás jen utvrdilo o jejich odvaze. Našemu souboru přinesla práce na projektu nejen radost, ale i nová přátelství,“ komentovala soutěž Petra Luštická.

Starosta Stračova Luďek Homoláč se připojil: „Myslím si, že hlavní myšlenkou soutěže je to, aby si děti v dnešním počítačovém světě našly čas na skutečné hodnoty a ochotu pomáhat lidem ve svém okolí. To se na počítači nenaučí. Jak jsem mohl pozorovat, Srdce za odvahu mělo obrovsky pozitivní vliv i na to, že se děti semkly, skamarádily a vytvořily si tak pozitivní vztah do dalších let.“

Děkujeme všem organizátorům za vyhlášení soutěže Srdce s láskou darované. O dalších podrobnostech soutěže, dalších soutěžních projektech se dočtete na stránkách <http://srdce.age-management.cz/>

Lidé řešením mnohdy zbytečných malicherností zapomínají, jak může být život pomíjivý. Kdo ví, kde je hranice mezi životem a smrtí? Děti vybraní záchranáři to vědí zcela přesně, protože zažívají tyto situace každý den. A mnohdy se běžný krásný den v minutě přetočí na boj o život, leckdy s nešťastným koncem. Za jejich odvahu a práci jim patří velký dík. Nadšení dětí z projektu a bezmezná nasazení jejich sil nás ohromilo. Radost dětí z předávání srdíček a poděkování záchranářů dětem bylo silným emočním zážitkem

a všem bylo jasné, že srdce s láskou darované už nezůstane jen dětskou záležitostí.

Pevně věřím, že každý z nás ví, koho by právě teď chtěl obejmout a obdarovat svým „srdcem“. Udělejme to!

Nechť se nám všem srdce s láskou darované objevuje v životě co nejčastěji. Pro náš soubor se Srdce s láskou darované stalo poselstvím...

Za děti z hudebního souboru Stračovské hvězdičky přeje Všem pevně zdraví Petra Luštická.

▪ Stračovské hvězdičky před budovou parlamentu ČR. Foto: Gabriela Kliková

▪ Taneční mistr Jan Onder předával ocenění. Foto: Luďek Homoláč

Pohádkové i strašidelné odpoledne na Hrádku

Hrádek - v sobotu 23. června 2018 proběhla v naší obci oslava ku příležitosti Mezinárodního dne dětí. Ačkoliv trochu opožděně, děti si oslavu svého dne náležitě užily, a to i přesto, že počasí oslavám příliš nepřálo. Akce byla pořádána obcí Hrádek s pomocí místního spolku dobrovolných hasičů, kteří se spolu se členy zastupitelstva obce a dalšími dobrovolníky zapojili do realizace.

Program odstartoval okolo šestnácté hodiny odpoledne, kdy se všechny přítomné děti zúčastnily zábavných soutěží o balíčky plné dobrot. Hodinu poté dorazili nechaníci hasiči, kteří vytvořili pro děti rozlehlé pěnové pole, z něhož byly všechny děti nadšené a užívaly si navzdory nepřízní počasí. Poté děti zabavilo loutkové divadlo Kozlík s pohádkou „O Šípkové Růžence“. Po divadle následovala volná zábava, kdy se všichni zúčastnění mohli těšit z hudby, točené zmrzliny nebo dalšího občerstvení, a to až do půl osmé večer, kdy se všichni postupně vydali na již tradiční stezku odvahy.

Během letošního ročníku se v zámeckém parku a jeho přílehlém okolí zabydlelo na čtyři desítky pohádkové i hororově laděných by-

lostí. Poté co děti dostaly svolení od pohádkové babičky na místním hřišti, mohly se vydat po vyznačené trase, kde zhlédly scénky a setkaly se s postavkami jako vystřiženými z pohádek o Mrazíkovi, Červené Karkulce, Ať žijí duchové, Pat a Mat, Princezna ze mlejna. Dále pak po pohádkově laděné trase narazily na dvě roztomilé jezinky, které všechny děti názorně varovaly, jak to dopadá, když se zanedbává dentální hygiena. Nechyběl ani průzkum blahobytu obyvatelstva obce. Otrlejší se mohli osobně setkat s vampirickou kněžnou a jejím mazlíčkem vlkodlakem, či strašidelnými čerty, kteří se usadili v podzámčí.

Nejodvážnější mohli na vlastní kůži zjistit jaké to je setkat se tváří v tvář s násilníky, přízraky, a zombie, v čele s psychopatickým klaunem. V běžně opuštěných prostorech hospodářských budov hrádeckého zámku však normálně nestraší. K vidění byl také obložený „švédský stůl“, jemuž vévodila uříznutá hlava. Vyděsila také bezhlavá postava bloudící parkem, hledající svou chybějící část. Právě to působilo nepříjemný pocit mrazení nejednomu vyznavači hororových filmů.

Role dokumentaristy tentokrát

připadla hodnému loupežníkovi ze zdejších lesů. V tom mu dopomáhala jeho všudypřítomná videokamera a neposlušný „sluha“, kterému po celou dobu „seděl“ na zádech (viz

příložený obrázek). Celá akce byla velmi vydařená a děti se bavily až do pozdních večerních hodin, kdy za ně poté převzali štafetu dospělí.

Pavel Šefčík

■ Protentokrát strašilo i na zámku. Foto: Ondřej Bárta

■ Dokumentarista celé akce - loupežník a sluha. Foto: Ondřej Bárta

Toulky za historií a kulturou

Lodín - byla sobota 19. května 2018. Předpověď počasí nic moc, přehánky, bouřky, místy přívalové deště, prostě opožděné aprílové počasí jak má být. To však neodradilo partu seniorů z Lodína. Podle plánu mají jet za poznáním něčeho nového a plány se mají plnit. Počasí, nepočasí, bylo definitivně rozhodnuto a brzy ráno se celá parta shromáždila na lodínské autobusové zastávce. Ve smluvený čas dorazil autobus značky Volvo s klimatizací a příjemně vystupujícím řidičem. Během chvilky byla sedadla obsazena a paní předsedkyně dala řidiči pokyn k odjezdu. Start se podařil a celá skupina se dala na cestu směrem k dálnici D 11. Čas od času nás přepadně zvědavost a zjišťujeme věkový průměr účastníků. Kdo se ze seniorů rozhledl po obsazených sedadlech, zahrál jej pocit uspokojení. Ne, že by seniori cestou mládlí, ale všechny potěšilo, že o jimi pořádané akce projevuje zájem stále více lidí mladších věkových kategorií.

Cesta rychle ubíhala. Krátkého zastavení před Prahou využili všichni výletníci k protažení tuhnoucích svalstva a dodržení pitného režimu. Netrvalo dlouho a po celkem pohodovém průjezdu Prahou se za Benešovem objevilo jedno z cílových míst – zámek Konopiště. Ale před cestujícími seniory bylo ještě cca 13 kilometrů. V souladu s plánovačem tras autobus za 12 minut zastavil na poloprázdném parkovišti před vstupní branou do areálu „Čapí hnízdo“ v Olbramovicích. Proč právě zde? Velice často slyšíme v našich sdělovacích prostředcích o situaci, která povzbudila, nejen srdeční činnost, ale především aktivitu řady politiků a ekonomů. Je škoda, že o financích kolem Čapího hnízda jsou již popsány stohy novinového papíru a televizní komentáře by vydaly za seriál, který by bezproblémově mohl svou délkou konkurovat třeba Ulici. Ale o historii Čapího hnízda se toho moc nenamluví. Škoda. Možná by to trochu povzbudilo ochránce zvířat, přírody, historických objektů i managery. Po procházce celým areálem si člověk uvědomí, že se dostal do míst, která nenásilně poukazují na problémy, jež souvisejí s životním prostředím, oživováním historických odkazů i národopisných zvyklostí. V běžně dostupných propagačních materiálech se povětšinou dozvíme, kde se Čapí hnízdo nachází a že se jedná o nově otevřený unikátní víceúčelový areál vhodný pro firemní akce i pro trávení volného času jednotlivců a rodin. O tom, kam však sahají jeho kořeny, kdy vznikl, čím za dobu své existence prošel a co v něm nyní můžeme najít, se mnoho nemluví. A tak jen okrajově.

Areál Čapí hnízdo stojí na místě, kde se dříve nacházela osada Kačerova Lhota. Po jejím zániku zde byl postaven Dvůr Semtín, který obhospodařoval cca 136 hektarů půdy. Roku 1875 zde byl postaven moderní lihovar, který obohatil původní zemědělskou činnost a vytvořil tak řadu pracovních příležitostí pro občany okolních osad. Na svou dobu byl Dvůr Semtín svým vybavením, způsobem hospodaření a managerskými záměry moderním, prosperujícím zemědělským komplexem, který poskytoval obživu místním obyvatelům i lidem ze širokého okolí. Radikální zvrat v jeho vývoji nastal po druhé světové válce. Prosperující Dvůr procházel obtížným obdobím, které zasáhlo české zemědělství v prvních letech po osvobození. Změnu přineslo až znárodnění. Od tohoto okamžiku začal Dvůr chátrat a nebyl schopen konkurovat novým zemědělským trendům. Přesto se místní občané snažili objekt udržet v provozu a po politických změnách v devadesátých letech minulého století očekávali pozitivní zvrat v rozvoji celého areálu. Zájem o jeho zachování však postupně upadal a tak došlo k tomu, že na přelomu tisíciletí zůstal zcela opuštěn. Věrnost mu zachovali jen čápi, jejichž první generace si vybudovala v roce 1932 hnízdo na stodole statku u Dvořáků v nedaleké vesnici Semtínek. Vztahy mezi čápy a majiteli stodoly však nebyly příliš přátelské. Pár mladých čápů ve svém počínání předběhl dobu. Došky ze střechy stodoly začal pomalu přemísťovat a používat jako stavební materiál. I když majitelé stodoly nebyli tímto počínáním příliš nadšeni, rozhodli se zvolit zcela přiměřenou obranu. Na druhý rok postavili na starém kmenu ořechu hnízdní podložku a později také novou hnízdní plošinu na „trojnožce“, kterou čápi generace využívaly celou druhou světovou válku. Roku 1947 se čápi usadili na komíně bývalého lihovaru, nyní farmy Čapí hnízdo, a bez ohledu na politické změny každým rokem vyvádějí ze svého hnízda novou generaci čápů. Postupem času se z nich staly celebrity, které se pyšně prezentují před zabudovanou kamerou a „spolupracují“ s ornitology, kteří se věnují studiu tohoto druhu ptáků. V prvním desetiletí 21. století se zdálo, že tato historická lokalita, která přežila 4 politické režimy, upadne v zapomnění a poslední politické období bude její labutí písní. Jak už to v dějinách našeho státu bývá, čas od času nad někým nebo něčím zasvítl sluníčko a probudí vše k novému životu. Toto štěstí mělo i Čapí hnízdo v Olbramovicích. V současné době je z něj vytvořeno moderní ekocentrum,

ve kterém se návštěvníci seznámí s různými druhy u nás volně žijících zvířat, s okolní krajinou a prostředky, kterými ji člověk přetváří či ovlivňuje její další budoucnost. Pod vedením odborného lektora jsou návštěvníci seznámeni se životem a způsobem chovu méně známých hospodářských zvířat. Mimořádný zájem projevují zejména o Labyrint, ve kterém je umístěna expozice trvale hendikepovaných živočichů. Jedná se o jedince, které již nebylo možné vrátit do jejich přirozeného prostředí. Zejména děti jsou okouzleny např. největší evropskou sovou – výrem velkým, denními dravci i vzácným orlem mořským. Odborný výklad zasvěcených průvodkyň motivoval naše výletníky z Lodína i k návštěvě některých atrakcí, a tak se naši seniori proháněli s dětmi na překážkách lanového parku, či si pečlivě prohlíželi bylinkové záhony. Nikdo z návštěvníků nemusí mít obavy, že by v Čapím hnízdu trpěl hladem. V restauracích se výletníci setkali s velmi příjemným prostředím, ochotným personálem a hlavně s výborným občedem.

První část výletního dne se však přiblížila ke svému konci, a tak se seniori museli podle plánu vydat na další cestu po stopách české historie. Druhé zastavení patřilo vzpomínce na posledního majitele zámku Konopiště, následníka rakousko-uherského trůnu, arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este. Tato významná osobnost rakousko-uherského státu vstoupila do našich dějin jako muž, který pro svou lásku k české hraběnce Žofii Chotkové upadl v nemilost císaře a díky tomu museli oba prožít svůj život právě na Konopišti. Vedle lásky ke své ženě byl vášnivým lovcem. Své trofeje nechal rozmístit v celém

areálu zámku. Do podvědomí lidí se ponejvíce vžil kvůli sarajevské tragické události, při které byli 28. června 1914 František a jeho milovaná žena Žofie zastřeleni srbským separatistou Gavrilo Principem. Po prohlídce zámku se většina výletníků těšila na Jiřího - medvěda ušatého (himalajský medvěd), ale ten se odpoledne 19. května rozhodl návštěvníky neobveselovat a raději trávil siestu ve svém pelechu.

Krásný den seniori ukončili projíždkou vláčkem ze zámku na parkoviště, ochutnávkou piva Ferdinad, nákupem suvenýrů a procházkou k autobusu, při které si nejen sdělovali zážitky, ale po většinou již plánovali, co dál.

A měli se na co těšit. 10. června 2018 zamířilo 39 zájemců do Hudebního divadla v Karlíně v Praze na muzikál Čas růží. Příběh starého obrazu, který v sobě skrývá osud jedné velké celoživotní lásky v podání předních herců hudebního divadla. Z muzikálových aranží a pěveckých podání herců a zpěváků, kteří prezentovali hity mnohonásobného Zlatého a Českého slavíka (42x) Karla Gotta vyzařoval respekt a úcta, kterou si tento zpěvák zaslouží. Po třech hodinách plných krásné hudby a hereckých kreací se lodínští občané spokojeně rozjeli domů.

Aktivitu prvního pololetí roku 2018 uzavřel Spolek seniorů Lodín a Janatov přátelským posezením v obecní hospodě. 22. června se sešlo 43 občanů, kterým se chtělo prožít příjemné chvíle se svými přáteli a získat informace o tom, co se bude dít ve druhém pololetí roku 2018. Věřme, že se další akce, která proběhne 24. srpna u rybníka Močidlo, zúčastní ještě více spoluobčanů.

PhDr. Richard Šafařík
Spolek seniorů Lodín a Janatov

inzerce

Firma

AGROMEX s.r.o.,

pobočka Želkovice 180

hledá:

Servisního technika zemědělských strojů.

V případě zájmu kontaktujte prosím vedoucího pobočky
Jaroslava Žabku tel.: 725 581 925

Stěžerské poutě - historie a současnost

Stěžery - 25. dubna se slaví svátek evangelisty sv. Marka, autora životopisu Ježíše Krista. Tomuto světcovi je zasvěcen stěžerský kostel a je patronem obce Stěžery. Od nepaměti bývá zvykem, že v nejbližší neděli svátku světce, jemuž je v obci kostel zasvěcen, slavivá se pouť.

Neodmyslitelné k tomu vždy patřílo uctění světce přítomností na poutní bohoslužbě, pečení koláčů, vzájemné návštěvy příbuzných a přátel. Jsou i dnes obce, kde drží tuto tradici.

V minulosti se tradice cítila i ve Stěžerách. Stěžerská pouť byla vyhlášena, neboť byla v celém okolí první poutí roku. Proto byla hojně navštěvována. Po obou stranách cesty, od bývalé Hospodynské školy až ke kostelu, stávaly stánky „jarmarečnicků“. Byli to prodejci, kteří měli své zboží vyložené na prostých, dřevěných skládacích stolech (taková boudička překrytá plachtou). Nabízeli turecký med, cukrovou vatu,

různé potřeby pro domácnost, látku na šaty jste si mohli koupit, též upomínkové předměty i jiné cety.

I štěstí si návštěvník mohl koupit. Ať již na „kole štěstí“, nebo vytažením obálky, kde na něho čekalo překvapení (např. v podobě prstýnku). Nebo když cvičený papoušek vytáhl psaníčko, kde jste se mohli dočíst jaký osud Vás čeká. Prodávala se zdobená perníková srdce s nápisem Z POUTĚ. Ta kupovali mládenci svým děvčatům. Na volném prostranství postavili „komedianti“ houpačky, kolotoč a střelnici. Dříve, než měli k dispozici elektrinu, kolotoč byl konstruován tak, že na samém vrcholu byla kol dokola podlaha. Kolotoč se roztáčel tím způsobem, že několik dobrovolníků vylezlo po žebříku nahoru, běhali dokola a tlačili do dřevěných ráhén, na nichž visely řetízky se sedačkama. Odměnou jim pak bylo, že se mohli svézt zadarmo. V době mezi 1. a 2. světovou válkou, bavil pout-

níky svými siláckými výkony jistý pan Fircák, pod uměleckým jménem KROTON. Byl to Rusín, pocházel z Podkarpatské Rusi, patřící tehdy k naší republice. Ve Stěžerách se seznámil s místní krasavicí slečnou Růženkou Ziklovou, již pojal za manželku. Ta vystupovala pod uměleckým jménem DALILLA. V jejich produkci bylo např. to, že on se nechal přejet přes hrudník osobním automobilem (viz. příložený snímek), nebo ona ve svých rukách zohýbala silné železné tyče, či podkovy. Vrcholné číslo bylo, když princípál, pomocí kožených řemenů, v zubech táhl koňský vůz (zvaný žebříňák) od tehdejšího KINA (dnes vietnamský obchod) až ke kostelu. A to v té době byl od kostela dolů mnohem větší spád než dnes. Nebo se přetahoval s automobilem. Na své si přišli i mladí „lovci beze zbraní“, kteří zavítali na pouť, aby si ověřili, zejména bylo-li teplé počasí, jak jim přes zimu děvčátka zkrásněla. Na pouti se potkávali známí, příbuzní a všem bylo

spolu dobře. Vyvrcholením poutního dne byla poutňová taneční zábava v hospodě u Šprýnarů, která byla známá svojí výbornou kuchyní.

V letošním roce jsme ve Stěžerách slavili pouť v neděli 29. dubna.

V současnosti komedianti se svými atrakcemi ani jarmarečníci se svými krámkami do Stěžer již nejezdí. Proto náš spolek Kruh přátel umění ev. sv. Marka (KPU) spolu za přispění obce Stěžery, pod záštitou duchovní správy kostela, uspořádal podobně jako v roce minulém poutní koncert.

Na letošním poutním koncertu, kterému předcházela tradiční poutní bohoslužba účinkoval smíšený sbor Jitro z Hradce Králové pod vedením Jana Fajfry.

Bylo by hezké, kdyby se konání poutních koncertů stalo tradicí.

Vzpomínky starých pamětníků zachytil Oldřich Miška, předseda spolku KPU.

■ Poutní koncert 29. 4. 2018. Foto: M. Skřivánek

Z redakční pošty

Nebe nad Radostovem

Vážená redakce, nejsem asi sám na Nechanicku, který zaznamenal, že nad našimi hlavami se v rámci výcviku prohánějí po obloze dost často letouny Albatros, známé „el devětaticítky“, tedy L39. Náš vzdušný prostor je pro jejich piloty určitě zajímavý. Tipuji, že se jedná o mladé kluky, kteří si rádi hrají na honěnou. Tak mě vždycky, když rovnám hřbet od zahrádky, napadne, jestli už oni mají doma zahrádku v pořádku. Já se mohl prolínout venku, až když jsem měl splněny úkoly. Výsledkem mého uvažování je příložený kreslený vtípek, kreslil Aleš Leznar, nápad je můj.

Zdraví Zdeněk Pečenka z Radostova

„Zatracení kluci, místo aby mi pomáhali na zahradě, už si zase někde vítají!“

Už desátým rokem jezdíme s mikroregionem na kole

Po založení mikroregionu v roce 2002 jsme se kromě rozvojových projektů a investic rozhodli zabývat také pořádáním akcí pro veřejnost. Nebylo to úplně jednoduché, vedení mikroregionu stále nemělo ten správný nápad, nevěděli jsme jak na to. Pomohla nám tehdejší vedoucí odboru kultury v Nechanicích. V roce 2003 jsme se sešli a probírali jsme možnosti pořádání akcí pro veřejnost. Shodli jsme se na dvou společných tématech – sport a společenské akce. Ve sportu jsme přece jen více „zabrali“. Hned v roce 2004 vznikl první ročník vybíjené pro základní školy, rok na to jsme přidali

olympiádu pro školy mateřské a logicky nám tu chyběla sportovní aktivita nejen pro děti, ale pro všechny věkové kategorie. Vymysleli jsme cyklovýlety – Mikroregionem Nechanicko na kolech. Od začátku nás provází cyklista zdobící záda triček. Trička můžeme každoročně (díky sponzorům) účastníkům věnovat za mírné startovné. Startujeme tradičně od kulturního domu v Nechanicích (nejvíce účastníků je z Nechanic a jejich místních částí) a v některých letech dokonce na jaře i na podzim.

Prvním cyklistickým počinem byl výlet do nejmenší obce mikroregionu – do Pšáněk. Za těch více jak deset let, co

se cyklistické akce konají, jsme navštívili v regionu řadu míst. Vyrázili jsme i na návštěvu k sousedům – byli jsme na Chlumu, v Hoříněvsi, ve Lhotě pod Libčany, v Roudnici, v Obědovicích, v Milovicích. Bezsporu nejdál se naši cyklisté dostali 14. května 2010 – do Penzionu Alwin v Chlumci nad Cidlinou. Už tenkrát se nám tam velmi líbilo a letos přišel čas podívat se na známé místo a zhodnotit, co nového pan majitel pro návštěvníky připravil. V sobotu 26. května vyrazila z Nechanic více jak stovka cyklistů všech věkových kategorií. Letošní raritou bylo bezsporu dvojkelo na trati. Do cíle nás dovedly

dvě různé dlouhé trasy. Perfektně připravené zázemí, skvělé občerstvení a tradiční trička v cíli nesměly chybět. Obdiv měli především ti nejmladší cyklisté, kteří ujeli více jak 20 km do cíle. Pak je čekala ještě cesta zpět.

Jsm rádi, že nás po celou dobu provází Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra, která je naším dlouholetým sponzorem, a to nejen cyklistických akcí, ale také vybíjené i olympiády.

Máte chuť pozvat nás do vaší obce? Neváhejte a ozvěte se. Rádi se k vám podíváme.

*Jana Pečenková
mikroregion Nechanicko*

■ Penzion Alwin - rok 2011. Foto: Jana Pečenková

■ Penzion Alwin - zázemí pro návštěvníky na kolech 2018. Foto: Jana Pečenková

První turnaj v pétanque – Nerošov Open

Nerošov - Asi před rokem jsme se pochlubili naší snahou vybudovat u nás hřiště pro pétanque. Po měsících cizelování hry, taktiky a skládání družstev jsme si tak letos mohli dovolit uspořádat konečně první turnaj v této oblíbené hře.

A začali jsme světově! 30. června se u příležitosti konce školního roku (spíše ale z radosti ze začátku prázdnin) konal nultý ročník turnaje, který jsme nazvali Nerošov Open. Pravda, zatím byl otevřený pouze nerošovským – obyvatelům i chalupářům – ale i tak zaznamenal veliký úspěch.

Turnaj byl vyhlášen jako soutěž dvojic s tím, že v případě malého zájmu bude transformován na turnaj jednotlivců. Obavy organizátorů se však ukázaly lichými, protože se přihlášily 4 dvojice, což na tak nevelkou věku není zase tak málo.

Ve 13 hodin došlo k losování soupeřících dvojic (samozřejmě za účasti právníka) a ve 13.30 začal prvním hodem první nerošovský turnaj. A bylo se skutečně na co dívat – účastníci zapomněli na sousedské a kamarádké vztahy a soustředili se

jen a pouze na hřiště, košonet (malá kulička, které se hráči snaží koulemit co nejvíce přiblížit) a na provedení svých hodů. Některé byly skutečně vynikající a vypovídaly o tom, že se účastníci (pravděpodobně) na soutěž cílevědomě připravovali.

A bylo o co hrát. Pro vítěze byl určen putovní pohár, který vítězné dvojici předal předseda Komise místního řízení Josef Dušek. Pohár bude od této chvíle umístěn na čestném místě v nerošovském kulturním domě a bude tak připomínat nejen toto příjemné odpoledne, ale také lákat k dalšímu ročníku, který uspořádáme ve stejném termínu, ovšem tentokrát jej již skutečně otevřeme světu. Uvidíme, kdo přijede.

A kdo vyhrál? Jednoduše řečeno, i když to zní jako klišé – všichni. Náramně jsme se totiž pobavili, pohořovali, a i když jsme vše brali velmi vážně a soutěživě, nikdo se nakonec s nikým nepohádal a bylo úplně jedno, kdo zvítězil. Doufejme, že tomu tak bude i příští rok.

Alexandr Hrabálek

■ Přesné měření vzdáleností. Foto: Radomír Machan

Olympijské kruhy v Nechanicích už potřinácté

Nechanice - 5. června se konalo tradiční olympijské klání mateřských škol našeho mikroregionu. Všechny osm mateřinek vyslalo své zástupce a účastnilo se již třináctého ročníku. Disciplínami jsou běh na 50 metrů, skok do dálky z místa a hod tenisákem do dálky. Děti jsou rozděleny do dvou kategorií podle věku. Z každé kategorie se účastní vždy dva chlapci a dvě dívky. Přálo nám počasí, vše se podařilo zvládnout v dobrém čase, kupodivu žádný úraz nám radost ze sportování nezkalil. Za trička pro děti a jejich paní učitelky děkujeme Pivovaru Lindr Mžany. Barevně odlišená trička dětí z jednotlivých školek umožňují dobrou orientaci při plnění disciplín.

Na stupně vítězů a opravdové

medaile dosáhli jen ti nejlepší. Pro všechny děti jsme na památku připravili památeční dřevěné medaile. Každá škola dostala spoustu krásných cen od sponzorů, aby si dětští sportovci mohli na památku něco odnést.

Poděkování patří sponzorům, a to Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra, firmě Lindr, České průmyslové zdravotní pojišťovně a obci Lodín. ZŠ Nechanice děkujeme za poskytnutí zázemí a pomoc s organizací, která jako vždy dopadla na jedničku.

Už teď se těšíme na další ročník pravidelných sportovních akcí u nás v regionu.

*Jana Pečenková
mikroregion Nechanicko*

■ Ukončení olympiády. Foto: Markéta Jukličková

14. ročník turnaje ve vybíjené

Nechanicko - v úterý 29. května 2018 jsme se už počtrnácté sešli v Nechanicích na turnaji ve vybíjené pro žáky prvního stupně ZŠ. Tradičními soupeři byli kluci a děvčata ze ZŠ Stěžery, ZŠ Dohalice, ZŠ Libčany, ZŠ Probluz (pouze starší kategorie) a domácí hráči ze ZŠ Nechanic.

Mezi mladšími se letos nejlépe dařilo žákům ze Stěžer, kteří si poradili se všemi svými soupeři. Na druhém místě skončili hráči z Libčan a bronzovou příčku obsadili domácí z Nechanic. Nepopulární bramborová medaile putovala do Dohalic.

Mezi staršími se hrálo o zlato až do úplného závěru. Během prvních zápasů se jako největší favorit zdály Libčany, ale průběh turnaje s umístěním rádně zamíchal. O konečném ví-

tezi rozhodl až úplně poslední zápas mezi Nechanicemi a žáky ze Stěžer, přičemž oba týmy mohly celý turnaj vyhrát. Nechanickým stačil jakýkoliv bodový zisk k celkovému vítězství, ale nesměly prohrát v základní hrací době, Stěžery naopak musely zvítězit a získat 3 body. Zlato nakonec doslova urvali svým vítězstvím Stěžerští a se shodným počtem bodů, ale s lepším vzájemným zápasem zvítězili, ke smutku domácích, také v celém turnaji. Třetí místo obsadily Libčany, čtvrté Dohalice a páté Probluz.

Děkujeme všem hráčům a učitelům za bezproblémový průběh turnaje a těšíme se na další ročník, který snad již proběhne na zrekonstruovaném povrchu našeho hřiště.

Mgr. Petr Soukal

■ Nechanice a Stěžery po vzájemném utkání. Foto Jana Pečenková

Nohejbalový turnaj trojic

Horní Příim - v sobotu 14.7.2018 se na hřišti uskutečnil čtvrtý ročník nohejbalového turnaje trojic. Celkem se zúčastnilo 10 týmů, které byly rozděleny do dvou skupin. Vítězem se stalo družstvo "Páni z Hradce", na druhém

místě skončil domácí tým "Srdcaři" a třetí bylo družstvo "R.U.M.". Celá akce se vydařila, poděkování patří všem sponzorům a již se těšíme na další ročník.

Jan Švasta

▪ Zázemí pro návštěvníky 14. 5. 2011. Foto: Jana Pečenková

▪ Zázemí pro návštěvníky 26. 5. 2018. Foto: Jana Pečenková

inzerce

**SVÁTEK VÍNA
NA SOUTOKU**

Pátek 31. 8. 2018
Hradec Králové

Mastix • Nové struny • Factorial! Orchestra
Pavouk Čichal Salám

www.svatekvina.cz

VITALTECH
ROZBĚŘICE

PRODEJ, PŮJČOVNA A SERVIS
ZAHRADNÍ TECHNIKY

3 roky záruka

Akční sestava
Pubert s vozíkem

Ceny od
29.990,- Kč

www.vitaltech.cz

PUBERT
since 1840

MADE IN FRANCE
FABRIQUE EN FRANCE

RozbĚŘICE 18 | 503 12 Věstary | Tel: 495 458 152 | mobil: 725 993 021 | e-mail: info@vitaltech.cz

■ 5. 6. 2018 Olympiáda MŠ mikroregionu – Fronta před disciplínou hod tenisákem do dálky. Foto: Markéta Juklíčková

■ 29. 5. 2018 Turnaj ve vybíjené ZŠ mikroregionu – Dohalice a Libčany při rozlosování. Foto: Jana Pečenková

■ 15. 6. Nechanické oslavy přilákaly mnoho návštěvníků. Foto: Matěj Danielčík

■ 15. 6. Vystoupení Mužoretů na náměstí v rámci oslav. Foto: Matěj Danielčík

■ 27. 6. Nejen buřtguláš, ale také trdelníky chutnaly všem účastníkům v Kunčicích. Foto: Roman Vyčítal

■ 27. 6. Stezka bosou nohou byla jednou z aktivit ukončení školního roku v Kunčicích. Foto: Roman Vyčítal